

ת"פ 41312/03/16 - מדינת ישראל נגד י ד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 41312-03-16 מדינת ישראל נ' ד
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גבריאל דניאל

המאשימה

נגד

י ד

ע"י ב"כ עו"ד אלון בן זיו

הנאשם

הכרעת דין

בית המשפט מודיע על זיכוי הנאשם, מכל המיוחס לו בכתב אישום זה.

רקע

1. כתב האישום כנגד הנאשם, אוחד שישה אישומים, המייחסים לו מספר עבירות של תקיפת בת זוג- לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), וכן מספר עבירות איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

האישום הראשון, מפרט איומים בהם נקט הנאשם כנגד אשתו מ ד (להלן: "המתלוננת"), ביום 12.3.16 בשעה 17:00 לערך, תוך שהצמיד בקבוק בירה לצווארה ואמר, בין היתר, שישחט אותה. באותן נסיבות, אמר הנאשם לבנותיהם שילכו לישון ובוקר "אין אמא". בהמשך, המשיך הנאשם באיומים כלפי המתלוננת, באומרו שישחט אותה.

האישום השני, מתאר מקרה מיום 11.3.16, בו הצמיד הנאשם בקבוק בירה לצווארה של המתלוננת ואיים שישחט אותה ואת אמה.

האישום השלישי, מייחס לנאשם את חניקת המתלוננת בצווארה באמצעות ידיו, כשבועיים עובר ליום 13.3.16.

האישום הרביעי, מפרט איומים כנגד המתלוננת ביום 18.2.16, בעודה מבשלת ולעיני בנותיהם, בכך שאמר לה

שהוא מעדיף לשחוט אותה. בנסיבות אלה, ניתק הנאשם את החשמל ואת הגז במטבח הבית ודחף את המתלוננת מהמטבח אל עבר הסלון. כשהמתלוננת פרצה בבכי, איים הנאשם בכך שאמר שאינו מפחד מאף אחד ורוצה לראות מי יתקשר ויציל אותה. למחרת, בסמוך לשעה 03:00, העיר הנאשם את המתלוננת ואיים שישחט אותה ויזרוק אותה בפח.

האישום החמישי, מייחס לנאשם את חניקת המתלוננת באמצעות הידוק צעיף שהיה סביב צווארה, עד שנפלה והתעלפה, זאת כחודש עובר ליום 13.3.16.

האישום השישי, מתאר מקרה שאירע מספר חודשים עובר ליום 13.3.16, במהלכו הנאשם היכה את המתלוננת במכות אגרופ בראשה ובכל חלקי גופה, ואף איומים בדרך של הצמדת סכין לצווארה.

2. הנאשם כפר במיוחס לו, ולפיכך נשמעו ראיות.

במהלך פרשת התביעה, העידו המתלוננת, אחותה א מ (להלן: "האחות א"), אחות נוספת בשם ק ב (להלן: "האחות ק"), אמה של המתלוננת א ל (להלן: "האם א"), והשוטר אגנוי מוגס - אשר ערך דו"ח פעולה ודו"ח מעצר. בנוסף, הוגשו בהסכמה מסמכים שונים, ובהם הודעות הנאשם, דו"ח עימות בין הצדדים, מזכרים שונים, וצילום הודעות מסרון.

במהלך פרשת ההגנה, העיד הנאשם בעצמו.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה טענה, כי ניכר שהמתלוננת לוקה בתסמונת האישה המוכה, מתנהלת בחוסר ביטחון ובפחד, ונוהגת לשתוק לאורך שנים בהן חיה תחת אלימות מצד הנאשם. בנוסף, מדובר באישה תמימה, המתקשה בשפה העברית, התקשתה בהבנת השאלות, אינה מבינה קרוא וכתוב, עדה חלשה אשר קשיה ניכרו במהלך עדותה. לפיכך, טענה המאשימה כי על בית המשפט לבחון את עדות המתלוננת בהתאם להשפעת מצבה השכלי, קרבתה המשפחתית אל הנאשם, מספר המקרים המיוחסים, ומשך התקופה, אשר עלולים להשפיע על חוסר פרטים בעדותה, אך אין בכך להטיל ספק במהימנותה.

חיזוקים לעדות זו, ביקשה המאשימה לראות בעדות האם א' לגבי שיחת טלפון עם המתלוננת לאחר אחד המקרים, וכן הודעות מסרון בין בתה לאחות א', עליהם העידה. חיזוק נוסף ביקשה המאשימה לראות בעדות האחות ק' לגבי שיחה שערכה עם המתלוננת לגבי אלימות הנאשם.

לגבי עדות הנאשם, טענה המאשימה כי לא מסר הסברים, לא ענה לשאלות שנשאל ואף צחק במהלך הדיון.

לפיכך, עתרה המאשימה להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

4. ב"כ הנאשם הפנה לחוסרים משמעותיים בעדות המתלוננת, אף לאחר ריענון זיכרונה, וכן לסתירות

בעדותה ובין עדות זו לראיות התביעה האחרות. בנוסף, טען כי לא ברור מדוע המתלוננת כבשה את עדותה לגבי מרבית המקרים, על אף שלטענתה נחשפה לנחת זרועו של הנאשם לאורך שנים, זאת כאשר מדובר במתלוננת שלא היססה להתלונן כנגדו בשנת 2010 (מקרה ממנו זוכה הנאשם). ב"כ הנאשם טען, כי אין זה מתקבל על הדעת שתיאורי המתלוננת לגבי האלימות בה נקט הנאשם כלפיה, לא הותירו כל סימן על גופה.

לגבי טענת המאשימה בדבר אופייה החלש של המתלוננת, טען כי לא הוצגו כל ראיות המבססות זאת, ואף ניתן היה להתרשם בבית המשפט ממתלוננת שכלל אינה חוששת מהנאשם.

לנוכח קשיים אלה, עתר לזיכוי הנאשם.

דין והכרעה

עדות המתלוננת

5. מסד ראיות המאשימה, נשען על עדות המתלוננת, המהווה את עדת הראיה היחידה לנטען בכתב האישום. הראיות הנוספות שהוצגו, עשויות לשמש כחיזוק בלבד לעדות המתלוננת. כפי שטענה המאשימה בסיכומיה, עדותה של המתלוננת אכן הייתה בעייתית, אך לא רק בשל חוסר בפרטים מסוימים. מדובר בעדה אשר ציינה, שוב ושוב, שהנאשם "כל הזמן" איים עליה (לדוגמא - עמ' 10 ש-1, ש-20, עמ' 12 ש-19 לפרוט'). יחד עם זאת, כפי שיפורט בהמשך, התקשתה המתלוננת להעיד על הפרטים המיוחסים לנאשם בעובדות כתב האישום, תוך עירוב ובלבול בין מועדים שונים, בין עובדות המצויות באישומים שונים, ואף חוסר עדות לגבי עובדות רבות המיוחסות לנאשם בכתב האישום.

לא ניתן להתעלם מכך שמדובר במספר אירועים המיוחסים לנאשם, מקרים אשר התרחשו כשנתיים עובר לעדות המתלוננת בבית המשפט, ומכאן יש לתת לנתון זה משקל בעת בחינת העדות. לפיכך, בית המשפט איפשר לא פעם את ריענון זיכרונה של העדה במהלך עדותה, ואף שאלות במהלך חקירה ראשית המצויות על גבול השאלה המדריכה ואף מעבר לכך. על אף אופי חקירה זה, הקשיים בעדותה של המתלוננת נותרו בעינם.

בנוסף, לא ניתן היה להתרשם מעדות המתאפיינת ברגשות מסוימים אשר יכולים לסייע בקביעת ממצאי מהימנות, דוגמת התרגשות, פחד מפני הנאשם וכיוצא באלה.

המאשימה בחרה לייחס בסיכומיה, לאופן מתן עדות זו, פרשנות של קושי קוגניטיבי מסוים מצד המתלוננת, אך לא מצאתי כל בסיס לכך. עדותה של המתלוננת הייתה מונוטונית, ופניה נותרו חתומים אף בעת שהתייחסה לאירועים חמורים, כביכול, דוגמת חניקתה עד לאובדן הכרה. באופן דומה, לא מצאתי בסיס לטענה בדבר הקושי בשפה העברית, אשר יש בכוחו להסביר אי דיוקים, סתירות שונות, והיעדר עדות לגבי עובדות אשר מצאו ביטוי בהודעות המתלוננת במשטרה. עדות המתלוננת בבית המשפט תורגמה על ידי מתורגמן בית המשפט, אשר לגבי מקצועיותו לא עמד כל סימן שאלה.

בנסיבות אלה, לא מצאתי כל מקום לייחס משקל המחזק את דברי המתלוננת, לאופי מתן עדותה בבית המשפט.

6. עיון בעדות המתלוננת, אינו מאפשר קבלת ממצאים חד משמעיים לגבי העובדות המיוחסות לנאשם בכתב האישום. המתלוננת העידה לגבי אירועים שונים, בערבוביה, חיברה חלקים של אירועים שונים לכדי אירוע מסוים, ונמנעה מלפרט חלקים אחרים המיוחסים לנאשם בכתב האישום. אתיחס כעת לעובדות שעלו במהלך עדותה הראשית של המתלוננת בבית המשפט, בהתייחס לכל אחד מהאישומים, תוך פירוט הקשרן, וכן קשיים ראייתיים המתעוררים מיד בהתייחס לעדות זו, כשלעצמה, ובטרם בחינת ראיות נוספות.

אישום ראשון - המתלוננת התייחסה לאמירות מסוימות המיוחסות לנאשם באישום זה, בעת שהעידה על האירוע המיוחס לנאשם באישום הרביעי. למעשה, המתלוננת העידה כי הנאשם איים עליה שיהרוג אותה ושהשוטרים יגיעו רק לאחר שכבר לא תהיה בחיים, כפי שמפורט באישום הראשון לגבי אירוע בשעה 17:00, זאת כשפירטה ביחס למקרה שהתרחש בשעה 03:00 לערך, בהמשך לאירוע שהחל יום קודם לכן, כפי שמפורט דווקא באישום הרביעי (עמ' 10 ש- 4-6 לפרוט'). בהמשך, העידה המתלוננת פעם נוספת לגבי עובדות האישום הראשון, כשפירטה הצמדת בקבוק בירה לצווארה ואמירה לילדיה שילכו לישון ומחר לא יראו את אמם (עמ' 13 ש- 17-18 לפרוט'). דברים אלה נאמרו על ידי המתלוננת, כשנשאלה לגבי מקרה ספציפי בו הנאשם חנק אותה, עובדה שכלל לא יוחסה לנאשם ביחס לאישום הראשון, ואף לא פורטה בתשובתה של המתלוננת בבית המשפט (עמ' 13 ש- 8-22 לפרוט'). זאת ועוד: המתלוננת העידה על המשך אותו אירוע, באופן שונה מזה המיוחס לנאשם בכתב האישום. בהתאם לעדותה בבית המשפט, במהלך הוויכוח הנאשם הלך לישון ולאחר שנגרע נכנסה המתלוננת לחדר הילדים והבחינה כי אחת מבנותיה ערה. בנסיבות אלה, התקשרה המתלוננת לאמה (עמ' 13 ש- 19-22 לפרוט'). לעומת זאת, בעובדות כתב האישום צוין כי לאחר שבנותיהם הלכו לישון, המתלוננת התיישבה בסמוך לנאשם בסלון הדירה שם שב ואיים עליה בכך שאמר לה שאם היא מתכוונת לחיות לבד, הוא ידאג למצוא אותה ולשחוט אותה. יש לציין עוד, כי חלקי עדות המתלוננת המצטברים לכדי אמירות מסוימות המיוחסות לנאשם בעובדות כתב האישום, אינם מתייחסים למועד מסוים אותו ניתן לתחום בזמן, כפי שיפורט בהמשך.

אישום שני - המתלוננת העידה לגבי חלק מהאמור באישום השני, המתייחס לשפיכת תכולת בקבוק בירה על רצפת הבית לאחר איומים באמצעות הצמדת הבקבוק לצווארה וכן אמירה שיישחט אותה ואת אמה, כאשר פירטה לגבי נסיבות בהן הנאשם ניתק את שקע החשמל במטבח (עמ' 9 ש- 24-28 לפרוט'). נסיבות ניתוק החשמל פורטו באישום אחר, הוא האישום הרביעי. לגבי חלק אחר של האישום השני, בו איים הנאשם כי יישחט אותה ואת אמה, העידה המתלוננת בהמשך עדותה בלא שצינה כל מועד, שעה, או קישור בין האיומים לשפיכת תכולת בקבוק הבירה כמפורט בעובדות האישום השני.

אישום שלישי - אישום זה, מייחס לנאשם את חניקת המתלוננת באמצעות כריכת ידיו סביב צווארה, כשבועיים עובר ליום 13/03/2016. כשנשאלה המתלוננת בבית המשפט על המקרה שהתרחש שבועיים עובר לעדותה במשטרה, פירטה אירוע של חניקה באמצעות צעיף שלבשה, אירוע המפורט באישום החמישי. עובדות אלה אינן עונות על תיאור האירוע המפורט באישום השלישי, לא מבחינת מועדים ולא מבחינת אופי האירוע. לפיכך, המאשימה ניסתה לרענן את זיכרונה של המתלוננת בדרך של הפנייתו להודעתה במשטרה, מספר פעמים,

ובהמשך נשאלה המתלוננת באופן מפורש לגבי מקרה שכזה אך נמנעה מלתאר אותו:

"ש. את סיפרת פה על הבקבוק עם הצוואר וגם בין לבין ראיתי שסימנת עם הידיים שלך על הצוואר עם שתי כפות ידיים.
ת. על המקרה הזה שהוא חנק אותי, נפלתי והביא מי, זה המקרה עם הצעיף.
ש. סיפרת על הצעיף מקודם, סיפרת על האיומים עם הבקבוק, וגם הדגמת חניקה עם כפות הידיים, היה אירוע עם כפות ידיים על הצוואר?
ת. אני מאמינה שכתוב יותר ואני לא זוכרת אבל בגלל שהוא בעלי הוא מאיים עליי הרבה יותר מזה ואפילו אומר שיכרות לי את איבר המין" (עמ' 14 ש- 18-24 לפרוט').

יש עוד להפנות לניסיון נוסף של המאשימה לדלות מהמתלוננת תיאור של המפורט באישום זה:

"ש. אמרת הרגע וכמה פעמים חזרת על זה שהוא כל הזמן חונק אותך, אני רוצה שתיזכרי במקרה ספציפי ותפרטי.
ת. שאלת אותי בעבר מה היה, סיפרתי לך..."
(עמ' 13 ש- 8-10 לפרוט').

לנוכח האמור לעיל, לא הוצגו כל ראיות לגבי המפורט באישום השלישי.

אישום רביעי- המתלוננת תיארה אירוע בו ניתק הנאשם את החשמל בעת שבישלה, כפי שמפורט בסעיף 2 לעובדות האישום הרביעי. יחד עם זאת, בתיאור אותו מקרה הוסיפה שהנאשם שפך תכולת בקבוק בירה על הרצפה, נתון שכלל לא עלה בעובדות כתב האישום ואף לא שהנאשם אחז בידו בבקבוק בירה. בהמשך, תיארה המתלוננת איומים כלפיה בסביבות השעה 03:00 (אירוע יחיד המיוחס לנאשם בשעה זו בכתב האישום). המתלוננת תיארה כי הנאשם איים שיהרוג אותה וכשהחלה להרים את קולה ולצעוק שאל מדוע היא צועקת. בהמשך, לאחר שהלך לישון, התעורר הנאשם בסביבות השעה 03:00, העיר את המתלוננת, שב ושאל מדוע היא צועקת ומה תעשה אם יהרוג אותה ויזרוק את גופתה לפח (עמ' 10 ש- 6-1 לפרוט'). תיאור זה משתלב בצורה מסוימת עם המיוחס לנאשם באישום הרביעי, ואולם מתעוררים קשיים ביחס לעוצמת הראיות, זאת נוכח ראיות נוספות שיפורטו בהמשך. יצוין כבר בשלב זה, כי קשיים אף לגבי אישום זה מתעוררים גם לנוכח עדות המתלוננת כשלעצמה: בעוד כתב האישום מייחס לנאשם איומים למשמע בכי המתלוננת, המתלוננת העידה כי צעקה והנאשם העיר לה על כך שהיא צועקת. המתלוננת אף הבהירה בבית המשפט כי "כשנמאס לי אני צועקת" (עמ' 10 ש- 2-3 לפרוט'). בהמשך, טענה המתלוננת כי הנאשם העיר אותה באמצע הלילה ותבע הסבר לגבי צעקותיה (יש לציין כי עובדות סעיף 3 באישום הרביעי, המייחסות לנאשם איומים על המתלוננת בשל בכייה הרם, לא הוזכרו כלל על ידי המתלוננת בעדותה בבית המשפט). המאשימה, אשר הייתה ערה לשוני המשמעותי בין בכי לצעקות, כפי שתוארו על ידי המתלוננת בבית המשפט, ביקשה לקבל מהמתלוננת הסבר ביחס לשוני זה. לפיכך, רעננה המאשימה את זיכרונה של המתלוננת וקראה באוזניה את המפורט בהודעתה במשטרה, באמצעות מתורגמן בית המשפט (עמ' 11 ש- 1 ואילך). אף בשלב זה, שבה המתלוננת על כך שהנאשם שאל מדוע צעקה, ולא מדוע בכתה כפי שתואר בכתב האישום. המאשימה לא הסתפקה בכך, שבה ושאלה וזכתה לתשובה דומה. לאחר קריאה חוזרת, פעם נוספת, של האמור בהודעתה, ענתה המתלוננת כי "זה אותו הדבר לצעוק ולבכות" (עמ' 11 ש- 23 לפרוט'). אין בידי לקבל הסבר זה. כפי שצוין לעיל, לא

התרשמתי ממתלוננת החוששת לחייה אלא מעדה אשר תיארה, ככל יכולתה, התרחשויות שונות בקור רוח ובלא הפגנת רגשות. יש עוד לציין כי המתלוננת מודעת היטב לשימוש במילה "בכי", כפי שהעידה ביחס לאישום אחר (עמ' 11 ש- 29 לפרוט').

אישום חמישי - המתלוננת תיארה את עובדות האישום החמישי, אשר בהתאם לכתב האישום התרחש כחודש עובר ליום 13/03/2016, כשנשאלה לגבי אירוע שהתרחש שבועיים עובר למועד זה (עמ' 11 ש- 31 עד עמ' 12 ש- 3 לפרוט').

אישום שישי - בהתאם לעובדות כתב האישום, אירוע זה הוא הראשון בסדר ההתרחשויות. יחד עם זאת, המתלוננת העידה כי האירוע הראשון הוא אירוע אחר, אשר כלל איומים מילוליים בלבד, כאלה המפורטים בעובדות האישום השני, אשר התרחש חודשים לאחר המפורט באישום השישי: **"מה שהיה הראשון, בפעם הראשונה, הוא אמר..."** (עמ' 11 ש- 28 לפרוט'). בהמשך, העידה המתלוננת על כך שהנאשם איים להרוג אותה באמצעות סכין, והוסיפה כי הנאשם אמר: **"אני אחתוך אותך"** (עמ' 12 ש- 14 לפרוט'). יש לציין, כי בכתב האישום לא יוחסה לנאשם אמירה כלשהי ביחס לאישום זה. לאחר ריענון זיכרונה (עמ' 12 ש- 25 לפרוט'), העידה המתלוננת כי בעת שהיו בגינה עם ילדיהם, אמר הנאשם לילדים להמתין בגינה, לקח סכין, נכנס איתה לביתם ואיים באמצעות הסכין (עמ' 12 ש- 27-32 לפרוט'). בשלב זה, לא הזכירה המתלוננת דבר לגבי תקיפה מצד הנאשם, אך לאחר ריענון זיכרון נוסף, באמצעות מתורגמן בית המשפט, העידה שהנאשם הכה בראשה ובגופה במהלך אותו אירוע. יש לציין שבהמשך טענה המתלוננת, כי לאחר שהנאשם תקף אותה, **"הוא הביא את סכין"** (עמ' 13 ש- 7 לפרוט'), זאת בסתירה לעדותה תחילה כי הנאשם נכנס איתה לביתם עם הסכין (עמ' 12 ש- 31 לפרוט').

7. בטרם אתייחס לקשיים ראייתיים נוספים, אפנה לקושי משמעותי שעלה מעדות המתלוננת, הנוגע למועדי האירועים ומשפיע על התרשמתי מאופי עדותה. למעט ציון כללי לפיו האירועים התרחשו בסוף שבוע, ימי שישי ושבת, לא פירטה המתלוננת מועדים מדויקים יותר, זאת מלבד חריג של התרחשות מסוימת בשעה 03:00 לפנות בוקר. בנוסף, במהלך חקירתה הנגדית הוסיפה המתלוננת על דבריה בחקירתה הראשית, והשיבה כי הדברים התרחשו במהלך כל ימי השבוע אך "בעיקר" במהלך סוף השבוע (עמ' 23 ש- 12-17 לפרוט'). כשניסתה המתלוננת למקם את האירועים, הדבר לא עלה בקנה אחד עם עובדות כתב האישום: כך, לגבי "האירוע הראשון" שכלל לא פירט עובדות המיוחסות לנאשם באישום השישי, אשר אמור להיות הראשון בסדר הזמנים באופן מובהק, וכך לגבי קושי משמעותי בתיאור האירועים המפורטים בכתב האישום, במיוחד בתגובה לבקשת המאשימה למקם אירועים אלה בזמן. המתלוננת העידה שהנאשם **"כל הזמן מאיים עליי"** (עמ' 10 ש- 1 לפרוט'), **"כל הזמן הוא מתחיל איתי ביום שישי"** (עמ' 10 ש- 13 לפרוט'), **"כל הזמן מאיים ומפריע"** (עמ' 10 ש- 20-21 לפרוט'), **"כל הזמן מתחיל את הבלגנים האלה ביום שישי ושבת"** (עמ' 12 ש- 8), **"כל הזמן עושה את זה בפתאומיות. הוא עושה את זה כל הזמן, כל הזמן מתחיל בפתאומיות"** (עמ' 12 ש- 19-20 לפרוט').

כשנשאלה המתלוננת ביחס לאירוע החמור, במהלכו לכאורה הוכתה בכל חלקי גופה במכות אגרופ ואף

הוצמדה סכין לצווארה, לא יכלה למקם את המקרה בזמן, למעט התרחשותו ביום שבת (עמ' 23 ש- 25-27 לפרוט').

קושי משמעותי זה במיקום האירועים בזמן, עולה בקנה אחד עם התרשמותי מעדותה הבלתי מפורטת של המתלוננת, אשר העידה על תמונת אלימות מילולית ופיזית מתמשכת, אך התקשתה להעמיד תשתית עובדתית מספקת ביחס לאירועים ממוקדים בזמן ובעובדות.

כמובן, בית המשפט מודע היטב לקושי הקיים לזכור אירועים לפרטי פרטים ולמקמם במועד מדויק, ולפיכך התיר למאשימה את ריענון זיכרונה של העדה מספר פעמים ואף שאלות להן התנגדה ההגנה (דוגמת עמ' 11 ש- 1, ש- 9-18, עמ' 12 ש- 25, עמ' 13 ש- 1-2, עמ' 14 ש- 22 לפרוט'). יחד עם זאת, כפי שפורט לעיל, לא עלה בידי המתלוננת להציג עדות משכנעת, מפורטת ותחומה בזמן, לגבי המיוחס לנאשם בכתב האישום, זאת אף ללא התייחסות לראיות נוספות ולחקירתה הנגדית.

אשוב ואציין, כי עדותה של המתלוננת בבית המשפט לא העלתה כל קשיים ביחס למחסום השפה, כאשר עדותה תורגמה על ידי מתורגמן בית המשפט ואף הובהרה, ככל שעלה הצורך, בשאלות מפורשות מצד בית המשפט.

8. המתלוננת לא מסרה כל הסבר המניח את הדעת, לכך שכבשה את תלונתה ביחס למרבית האירועים. נתון זה מוצא חיזוק בהתרשמותי הבלתי אמצעית מהמתלוננת בבית המשפט, ביחס לכך שלא הותירה רושם של עדה מפוחדת או עדה שחוותה חוויה טראומטית, אלא עדה בעלת ביטחון עצמי שאינה חוששת להטיח דברים כאלה ואחרים בנאשם. דומה כי עדותה של המתלוננת לפיה "**שנמאס לי אני צועקת**" (עמ' 10 ש- 2-3 לפרוט'), אכן משקפת את אופייה של המתלוננת ואת מערכת היחסים בינה לבין הנאשם. לכך יש עוד להוסיף, את הנתון שהובא לידיעת בית המשפט במהלך הדיונים, ולפיו בעבר התלוננה המתלוננת כנגד הנאשם ואף העידה כנגדו בתיק פלילי שהתנהל בשל תלונתה זו.

9. עיון בחקירתה הנגדית של המתלוננת, מעלה סתירות המוסיפות ומכרסמות במידת האמון שניתן לתת בעדותה. המתלוננת ציינה בעדותה הראשית, ביחס לאישום הראשון, כי הנאשם

"לקח את הבקבוק של הבירה והצמיד לצוואר שלי ואמר לילדים 'תאכלו ותיכנסו לישון ומחר לא תראו את אמא שלכם'. הם הלכו לישון, נכנסו לחדר, בגלל שהבת שלי ראתה מה שקורה היא נכנסה לחדר ולא הלכה לישון..."
(עמ' 13 ש- 17-19 לפרוט').

דברים אלה, מהם עולה בברור שבתה של המתלוננת הייתה עדת ראייה ושמיעה לאיומים, עולים בקנה אחד עם המשך עדותה הראשית, עת טענה כי ראתה שבתה אינה ישנה בשל העובדה שחששה כי יקרה משהו ביניהם (עמ' 13 ש- 21-22 לפרוט'). בתחילת חקירתה הנגדית, שבה המתלוננת ואישרה כי בנותיה ראו כיצד הנאשם איים עליה באמצעות בקבוק הבירה (עמ' 15 ש- 19-24 לפרוט').

למול דברים מפורשים וחדים אלה, הציג ב"כ הנאשם למתלוננת התכתבות שנערכה בין בתה לבין אחותה א',

ממנה עולה כי הבת כתבה שהנאשם "רק מדבר וקצת צועק" (ת/8 צילום 3). יש לציין כי במהלך התכתובות, כתבה הבת שהנאשם גם מאיים, זאת בתגובה לשאלה מפורשת מצד האחיות (ת/8 צילום 2, וראו לענין זה התייחסות מפורטת בסעיף 10 להלן), אך בשלב זה אתיחס להתנהלות המתלוננת בבית המשפט, כאשר עומתה עם המפורט בתכתובות. מספר ניסיונות לקבל מענה לשאלה, האם בנותיה של המתלוננת הבחינו באיומים ושמעו אותם, כפי שטענה בחקירתה הראשית - לא זכו למענה:

"ש. ... מה יש לך לומר על זה שהבת שלך שאמרת שהיא ראתה את הדברים באותו הרגע בזמן אמת כותבת לאחותך שאומרת שהוא רק מדבר וקצת צועק?
ת. הוא כבר אמר להם תיכנסו לישון, הוא אמר לי בואי תשבי לידי ואמר להם תיכנסו לישון, הוא אמר ' אתם לא תראו את אמא שלכם מחר'. הן לא ראו אבל שמעו.
ש. הן לא ראו?
ת. הוא אמר להן תלכו לישון והן הלכו לחדר, היא אמרה לי שהיא לא יכולה לישון, שהיא שומעת, היא הייתה ערה כדי להקשיב להכל, אחרי זה נכנסתי לחדר, חיכיתי לשמוע שלא יקרה משהו, זה מה שהיא אמרה.
ש. הרגע אמרת שהן ראו ושמעו, שינית את הגרסה עכשיו, האם הן רק ראו או שמעו?
ת. ביום שבת שהגשתי אוכל הוא אמר להן תלכו לישון, מחר לא תראו את אמא שלכן, מה השאלה שאתה שואל ראו או לא ראו.
ש. אני אומר לך שהבת שלך לא אמרה שהיו איומים, מה יש לך לומר על זה? אמרת שהיא הייתה נוכחת במקום, הבת שלך משקרת?
ת. כל מה שכתוב אני לא אומרת שהיא משקרת או לא משקרת, מה שהיא הרגישה זה מה שהיא כתבה"
(עמ' 16 ש- 24-9 לפרוט').

לא ניתן לקבל את דברי המתלוננת, אשר אינה מבינה כביכול את שאלת הסנגור, האם בתה ראתה או לא ראתה את האירוע המיוחס לנאשם באישום הראשון. הדברים ברורים ותגובת המתלוננת מוסיפה ומורידה ממנהימנותה.

המתלוננת שינתה את גרסתה לפיה בתה ראתה את שאירע, לכך שלא ראתה אך שמעה, ובהמשך הסבירה כי הדברים שנכתבו על ידי בתה ביחס לאירוע משקפים את מה שהרגישה.

המתלוננת המשיכה והתנהלה בעדותה באופן דומה, בלא מתן תשובות מספקות לשאלות המציבות קשיים ראיתיים. כך, לאחר שהעידה כי בתה רצתה להתלונן במשטרה (עמ' 16 ש- 26 לפרוט'), נשאלה על ידי ב"כ הנאשם לגבי כך שבתה הראתה לה את המספר 100 לשם חיוג למשטרה. כשהבינה המתלוננת את הקושי הקיים בכך, שאותה בת אשר לכאורה חפצה להתלונן במשטרה לא התקשרה, העידה כי **"היא חשבה להתקשר, אפילו הן לא יודעות את המספר של המשטרה"** (עמ' 16 ש- 29-30 לפרוט'). כשנשאלה מפורשות האם בתה אינה יודעת כיצד להתקשר 100 למשטרה, שבה המתלוננת וסיפקה תשובות כלליות שאינן מספקות מענה:

"ש. את אומרת שהיא לא יודעת את המספר 100?
ת. אחרי שהיא ראתה את המצב לא הייתה לה ברירה והיא התכתבה שהיא חשבה
להתקשר. זה ברור, זה מה שקרה.
ש. אמרת שהיא לא יודעת את המספר של 100 נכון?
ת. זה מה שעבר לה בראש אחרי שהוא אמר אתן לא תראו את אמא שלך.
לשאלת בית המשפט: אמרת שהבת שלך לא יודעת מה המספר של המשטרה - בגלל
שאני מכירה את הילדים לפני כן לא התקשרו, לא עשו דברים כאלה"
(עמ' 16 ש- 32 עד עמ' 17 ש- 6 לפרוט').

המתלוננת ביקשה להתחמק בתשובות אלה ממענה מפורש לשאלת ההבהרה, לאחר שתחילה ציינה כי בנותיה אינן מכירות את מספר הטלפון של המשטרה. מיד לאחר מכן, הפנה ב"כ הנאשם את המתלוננת לתכתובת בין בתה לבין אחותה, ממנה עולה בצורה ברורה כי הבת ידעה היטב את משמעות החיוג 100 למשטרה (ת/8 צילום 3). אף בשלב זה, לא סיפקה המתלוננת מענה ישיר לשאלות שנשאלה (עמ' 17 ש- 10-15 לפרוט').

לבסוף, במענה לשאלה ישירה האם אכן לא קרה דבר באישום הראשון וכל שהיה הוא שהנאשם דיבר וצעק מעט, כפי שצוין בהודעת המסרון של בתה של המתלוננת, לא ענתה המתלוננת מענה מפורש, ממנו ניתן להבין חד משמעית שהאירוע אכן התרחש:

"הן היו בחדר ואנחנו היינו בסלון, הן שומעות את הצעקות. בגלל שהן בעבר לא
התקשרו תמיד יש את ההתלבטות אם להתקשר או לא להתקשר"
(עמ' 17 ש- 18-19 לפרוט').

10. בתה של המתלוננת, אשר היתה בת 11 בעת האירוע המתואר באישום הראשון, לא מסרה עדות. המאשימה הגישה את התכתובת שנערכה בינה לבין אחותה המתלוננת א', בסמוך להתרחשות המתוארת באישום הראשון. על מנת להבין את השינוי שביצעה המתלוננת בעדותה, לאחר שתחילה העידה כי בתה היתה נוכחת, עדה, וראתה את ההתרחשות, המשיכה בכך שבתה רק שמעה, ולבסוף תיארה שבתה כתבה את ש"הרגישה", יש לבחון את התכתובת שהוגשה כמוצג של המאשימה, על כל המשמעות הראייתית הנובעת מכך. האחות א' פנתה אל בתה של המתלוננת בתכתובת ווטסאפ, לאחר ש"שמעה" כי הנאשם תקף את המתלוננת וצעק עליה (עמ' 35 ש- 12-13 לפרוט'). ניתן להתרשם, כי בתה של המתלוננת לא הבחינה, לא שמעה ואף לא "הרגישה" כי הנאשם תקף את המתלוננת או איים עליה באופן המיוחס לו: בהתאם לסדר ההתכתבות, החל מתחילתה, במענה לשאלה לשלומם ענתה הבת **"בסדר"**. במענה לשאלה מה היא עושה, השיבה כי היא לא עושה כלום ונמצאת עם המתלוננת בחדרה. במענה לשאלה נוספת איך עברה עליהם השבת, ענתה הבת: **"בסדר אבא שלי לא היה בבית הוא יצא בבוקר וחזר בערב"**. האחות א' המשיכה ושאלה מה קרה כשהוא חזר, והבת ענתה: **"הוא הפריע ולא נתן לנו לישון"**. עד לשלב זה, בתה של המתלוננת, הנמצאת בחדרה ביחד עם המתלוננת, לא כתבה דבר לגבי איומים כלשהם כלפי המתלוננת, כלפיהן, הצמדת בקבוק בירה לצווארה של המתלוננת או תקיפתה. רק בשלב זה, כשהאחות א' שאלה: **"הוא גם מאיים על אימא לא"**, ענתה הבת: **"הוא התחיל לצעוק על אמא והוא עיתצבן. כן הוא מאיים"** (כך במקור). האחות א' השיבה שאם ינסה להרביץ למתלוננת, הבת תתקשר 100 ותגיד שהנאשם מרביץ לאמא, ובתגובה שבה הבת

והבהירה למעשה שעד כה לא קרה דבר, למעט דיבורים וצעקות:

"אני יודעת חיכיתי ממיקודם ושמעתי עם הוא עושה לה משהו רציתי להתקשר ל100 - אבל הוא רק מדבר וקצת צועק" (כך במקור).

קשה למצוא בדברים אלה נתונים המחזקים את גרסת המתלוננת, על אף נסיונות חוזרים ונשנים מצד האחות א' לקבל מידע לגבי התנהלות בעייתית מצד הנאשם. לא נכתב דבר לגבי הצמדת בקבוק בירה; לא נכתב דבר לגבי "שחיטת" המתלוננת; לא נכתב דבר לגבי איזמים שהופנו ישירות אל עבר בתה של המתלוננת, לפיהם תלך לישון ולא תראה את אמה בבוקר; ולא נכתב דבר לגבי אלימות פיזית כלשהי מצד הנאשם, כפי שטענה האחות א' שהמתלוננת סיפרה (עמ' 35 ש- 13 לפרוט'). יש להזכיר, כי התכתבות זו נערכה בעת המתלוננת נמצאה בחדרה של בתה, ללא הנאשם.

11. בהמשך לכך שבתה של המתלוננת לא התקשרה למשטרה, על אף שידעה כיצד לעשות זאת ואף התבקשה לעשות כן על ידי אחות המתלוננת (ת/8 צילום 4), בלא שהתקבל הסבר מניח את הדעת מצד המתלוננת מדוע הדבר לא נעשה, עולה קושי נוסף מכך שהמתלוננת בעצמה לא התקשרה למשטרה. יש להזכיר, כי המאשימה ייחסה לנאשם אמירות קשות וחמורות באירוע זה, תוך הצמדת בקבוק בירה לצווארה של המתלוננת ואמירה שצריך לשחוט אותה ושם יישחט אותה המשטרה לא תעשה דבר. בהמשך פנה הנאשם אל בנותיהם, ואמר להן שילכו לישון, מחר בבוקר "**אין אמה**", ואף בהמשך שב ואיים על המתלוננת שאם היא מתכוונת לחיות לבדה - ידאג למצוא אותה ולשחוט אותה. כאשר נשאלה המתלוננת מדוע לא התקשרה למשטרה בזמן אמת, השיבה כי היא מפחדת להתקשר ליד הנאשם, אך הוסיפה כי היא מודה לשוטרים שמצילים חיים (עמ' 19 ש- 2-1 לפרוט'). המתלוננת המשיכה וציינה שידעה כי הנאשם יעצר ככל שתתלונן כנגדו (עמ' 19 ש- 5-17 לפרוט'). מכאן, באופן טבעי, בלא מניעה כלשהי, היה על המתלוננת להזעיק משטרה, אך היא נמנעה מלעשות כן בזמן האירוע ובסמוך לו. המתלוננת שבה על אותו הסבר, לשאלה מדוע המתלוננת יומיים בטרם התלוננה, בכך שאינה מסוגלת להתקשר למשטרה כשהנאשם נמצא לידה (עמ' 22 ש-1 לפרוט'). לא ניתן לקבל הסבר זה כי פחדה להתקשר ליד הנאשם, זאת לאחר שהעידה כי הלכה אל חדרה של בתה ושוחחה איתה, לאחר שהנאשם הלך לישון (עמ' 13 ש- 19-22 לפרוט' וכן ת/8). יש עוד להזכיר, כי מדובר באותה בת אשר התכתבה במסרונים עם אחותה של המתלוננת, כך שמכשיר הטלפון היה זמין בידה אף בזמן שהמתלוננת הייתה עמה בחדר (ת/8 צילום 1). בוודאי הנאשמת יכולה היתה לעשות שימוש במכשיר טלפון כזה או אחר, או אף לצאת מהבית, זאת לאחר שהנאשם למעשה נרדם, כך בהתאם לעדותה שלה. לבסוף, לא ברור כיצד נוכחות הנאשם ליד המתלוננת, אשר לא מנעה ממנה להתקשר אל אמה ולפרט באוזניה לגבי מעשי האלימות והאיזמים של הנאשם כלפיה, מנעה ממנה להתקשר למשטרה.

12. המתלוננת נחקרה לגבי האירוע החמור המפורט באישום השישי, ומסרה גרסה מתפתחת. כשנשאלה בחקירתה הנגדית על מקרה זה, האם הכה אותה הנאשם במהלך האירוע, ענתה כי הנאשם ניסה להרוג אותה עם הסכין ולא פירטה דבר ביחס לאלימות פיזית, כפי שלא פירטה תחילה אף בחקירתה הראשית (עמ' 12, עמ' 23 ש- 28-31 לפרוט'). בהמשך, מסרה גרסה לפיה הנאשם אחז בסכין בידו האחת וחנק אותה תוך שאמר לה שיהרוג אותה וניער אותה (עמ' 24 ש- 2-3 לפרוט'). דברים אלה אינם עולים

בקנה אחד עם עדות המתלוננת בחקירתה הראשית, כי הוכחה בכל חלקי גופה, ומוסיפים על המיוחס לנאשם כי אף אמר למתלוננת שיהרוג אותה. רק בהמשך, כשנשאלה בשאלה מפורשת, האם הנאשם הכה אותה במהלך אירוע זה, ענתה בחיוב. לשאלה האם בעקבות תקיפתה בכל חלקי גופה נגרמה לה חבלה מדממת, ענתה המתלוננת שאינה זוכרת (עמ' 24 ש- 5-18 לפרוט'). אופי האלימות של תקיפה בראשה ובכל חלקי גופה של המתלוננת, במשך פרק זמן שאינה זוכרת (עמ' 24 ש- 14-15 לפרוט'), העלה את קו החקירה המתבקש לגבי חבלות שנגרמו למתלוננת.

המתלוננת מסרה גרסה מתפתחת ומתחמקת ביחס לסוגיית החבלות, לרבות אלה שסביר היה למצוא נוכח חניקתה עד עילפון כמפורט באישום החמישי. המתלוננת השיבה תחילה, לגבי סימנים שנותרו: **"אם היה זה לא נשאר, מה אתה שואל עכשיו? ..."** (עמ' 24 ש- 20 לפרוט'); בהמשך הביעה תמיהה **"למה אתם מחפשים סימן?"** (עמ' 24 ש- 22 לפרוט'); פיתחה את גרסתה ביחס לחוסר עדי ראיה לגבי סימנים לכך ש**"לא היו הרבה סימנים אבל אני סובלת את זה מבפנים"** (עמ' 25 ש- 11-12 לפרוט'); המשיכה בכך ש**"לא ראו סימנים בחוץ"** (עמ' 26 ש- 6-7 לפרוט'); ולבסוף ציינה **"לא היה משהו שרואים בעיניים, מבפנים ואני סובלת"** (עמ' 29 ש- 23-24 לפרוט'). יחסה של המתלוננת לסוגיית סימני החבלה, המתבקשים נוכח אירועי האלימות החמורים, ממשיכה את התרשמותי לגבי עדות בלתי ברורה, לא מהימנה, כזו אשר קשה לבסס עליה ממצאים עובדתיים. יש לציין בהקשר זה, כי עדות המתלוננת לפיה לא נראו סימנים על גופה, וכן חוסר תיעוד כלשהו לכך, משפיעים באופן ישיר על משקל שניתן לתת לעדות האחות ק' לגבי סימני חבלה בהם הבחינה (עמ' 48 ש- 13-14 לפרוט'), עדות אשר עומדת בסתירה לדבריה של אותה עדה אשר תחילה ציינה שלא הבחינה בסימנים על המתלוננת (עמ' 47 ש- 26-27 לפרוט'), כפי שיפורט בהמשך.

ראיות נוספות

13. המתלוננת הותירה רושם בעייתי, אשר יתכן ונבע מריבוי אירועים, כפי שטענה המאשימה, אך אין בכוחו לגבש תשתית ראייתית מתאימה לשם הרשעה בפלילים, אף אם היו נמצאות ראיות המחזקות את האמור בעדותה. הסתירות השונות, שינוי הגרסאות והתפתחותן תוך כדי העדות בבית המשפט, כמו גם התרשמותי הבלתי אמצעית מהמתלוננת, אינם מאפשרים התייחסות לראיות מחזקות, שכן לא ברור מהי הגרסה הזקוקה לאותם חיזוקים.

למעלה מהדרוש, אתייחס כעת לראיות המאשימה אשר אמורות להוות את אותם חיזוקים, אך כפי שיפורט להלן, מדובר בעדויות ובראיות בעייתיות בפני עצמן, המוסיפות ומכרסמות במידת מהימנות המתלוננת.

המאשימה הגישה מזכר שנכתב על ידי השוטר אדנה אללין (ת/7), המתעד את הגעת המתלוננת למשרדו, עם שתי אחיותיה, ביום 13.3.16. מהמזכר עולה, כי המתלוננת סיפרה לשוטר אללין שחששה להתקשר למשטרה מכיוון שהנאשם אמר לה שאם תזמין משטרה **"זה יהיה הסוף שלך"** (ת/7). המתלוננת לא חזרה על הסבר זה בבית המשפט, וכשנשאלה באופן מפורש מדוע לא התקשרה למשטרה מיד כשאירע המפורט באישום הראשון, השיבה כי חששה להתקשר ליד הנאשם. הדברים

מוסיפים על התמיהות שהועלו ביחס להסבר המתלוננת מדוע לא התקשרה למשטרה, כפי שפורטו בסעיף 11 לעיל.

השוטר אללין הוסיף במזכר, את הדברים הראשונים אותם תיארה המתלוננת בפניו, עוד בטרם מסרה הודעה מפורטת. המקרה הראשון אותו בחרה לתאר, הוא חלקו השני של המפורט באישום הרביעי. המתלוננת תיארה כי הנאשם העיר אותה בשעה 03:00, **"הושיב אותה בסלון ובאמצעות סכין גדולה איים עליה ואמר לה שהוא יחתוך לה את הגרון ולבסוף הוא שם את הסכין על המכונת כביסה"** (ת/7). דברים אלה אינם עולים בקנה אחד עם עדותה של המתלוננת בבית המשפט. תחילה, העידה על איומים מילוליים בלבד באירוע זה (עמ' 10 ש- 4-6 לפרוט'), ולא הזכירה נוכחות של סכין. בעת חקירתה הנגדית, כשעומתה עם הדברים שנכתבו מפיה על ידי השוטר אללין, השיבה **"אחרי שהוא אמר לי את זה הלכתי לכיוון המטבח, ראיתי שמה סכין מונחת על מכונת הכביסה"** (עמ' 21 ש- 12-13 לפרוט'). המתלוננת ניסתה, מספר פעמים, לספק הסבר לסתירה זו, והסבירה שהנאשם שם את הסכין על מכונת הכביסה, על אף שלא ראתה זאת (עמ' 21 ש- 15-18 לפרוט'), ו**"לא אמרתי שהוא לא נגע בסכין"** (עמ' 21 ש- 28 לפרוט'). רק בהמשך הבהירה, **"לשאלת בית המשפט האם החזיק בסכין בעת שאיים שיחתוך את גרוני - אני לא ראיתי אבל הוא כנראה היה עם סכין ואחרי זה שם אותה על מכונת הכביסה"** (עמ' 21 ש- 29-30 לפרוט'). מעבר לסתירה לגבי פרט משמעותי, של איומים באמצעות סכין, בין דברי המתלוננת לשוטר אללין לבין עדותה בבית המשפט, מדובר בהתנהלות דומה לתשובותיה הכלליות, המתחמקות והלא ברורות, אשר אפיינו את עדותה (ראו סעיף 9 לעיל).

עיון בתמלול העימות שנערך בין המתלוננת לנאשם, מעלה אף הוא סתירות לגבי עדות המתלוננת בבית המשפט. בעימות בין השניים, טענה המתלוננת כי במקרה האחרון (ככל הנראה האישומים הראשון והשני), הנאשם **"לוקח אותי בידיים מושך אותי בכל הבית"** (ת/3 ש-4). בעדותה בבית המשפט, כמו גם בעובדות כתב האישום, לא הוזכרה אלימות פיזית מצד הנאשם במקרים אלה.

14. האחות א', העידה בבית המשפט כי **"ביום האחרון היא רבה עם בעלה היא סיפרה לי שהוא הרביץ לה ושהוא צעק עליה, ואז התכתבתי עם הבת שלה בהודעות בווטסאפ"** (עמ' 35 ש- 12-14 לפרוט'). בהמשך, העידה ששמעה על כך מאמה אשר שוחחה עם המתלוננת, על כך שהנאשם מכה אותה ומאיים עליה (עמ' 35 ש- 28 לפרוט'). אף בהמשך, שבה האחות א' על כך ששמעה מאמה, שהמתלוננת אמרה לה שהנאשם הרביץ לה ואיים עליה (עמ' 39 ש- 3 לפרוט'). כשעומתה עם העובדה שהמתלוננת לא העידה על כך שהנאשם היכה אותה באותו מועד, מסרה תשובה מתחמקת, לא מנומקת, הסותרת את עדותה עד לשלב זה:

"אני סיפרתי לך שזה לא אלימות שהוא הרביץ לה. שהוא הרביץ לה לא שמעתי. שמעתי שהוא מאיים עליה"
(עמ' 39 ש- 23-24 לפרוט').

האחות א' ניהלה את תכתובת הווטסאפ עם בתה של המתלוננת, והעידה שכשאלה את הבת בתכתובת מה הנאשם אומר, **"היא אמרה 'אתם לא תמצאו את אמא שלכם מחר'"** (עמ' 35 ש- 15-16 לפרוט'). הדברים מחזקים, לכאורה, את עדות המתלוננת לגבי איום הנאשם כלפי הבנות. ואולם, עיון בצילומי התכתובת, מעלה כי דברים אלה כלל לא נכתבו על ידי הבת (ת/8). לא ניתן ליישב

סתירה זו עם הראיה שהוגשה על ידי המאשימה, ומצביעה על כך שהאחות א' העידה על דברים שלא התרחשו.

לנוכח דברים אלה, עדותה של האחות א' לא הותירה עלי רושם מהימן, ולא מצאתי בעדותה ביחס לשיחות אחרות עם המתלוננת, כל חיזוק לחלקים בעדות המתלוננת.

האחות ק', העידה כי המתלוננת סיפרה לה על מקרה בו הנאשם חנק אותה "**עם הידיים שלו**" (עמ' 45 ש- 14-15 לפרוט'). בעקבות כך, המתלוננת איבדה את הכרתה, נפלה על הרצפה והנאשם שפך עליה מים (עמ' 46 ש- 23-24 לפרוט'). עדות זו תואמת את גרסת המתלוננת לגבי המפורט באישום החמישי, בו טענה שנחנקה על ידי הנאשם בכך שכרך בחוזקה צעיף שהיה לצווארה (עמ' 12 ש- 1-3 לפרוט'). מחקירתה הנגדית של האחות ק' , עולה כי אף בעדותה במשטרה טענה שהמתלוננת סיפרה לה שנחנקה במקרה זה באמצעות צעיף (עמ' 50 ש- 16-18 לפרוט'). בתשובה לשאלה בדבר סתירה זו, ענתה תחילה האחות ק' שלא אמרה דברים כאלה (עמ' 50 ש- 20). רק בהמשך, סייגה עצמה בכך שחלף זמן רב ואינה זוכרת (עמ' 50 ש- 21-27 לפרוט'). מדובר בהתנהלות דומה לזו של עדות התביעה האחרות, אשר עומדות תחילה על דברים שאינם מתיישבים עם ראיות אחרות, ובהמשך אינן מוסרות מענה כלשהו המניח את הדעת לגבי סתירות אלה.

לשאלת בית המשפט, האם יש להתייחס באופן דומה לכל עדותה, השיבה האחות ק' ,

"שעל הסכין - אני כן זוכרת שהיה במרץ שאחותי אמורה הייתה להתחתן לפני חודש, זה היה במרץ"
(עמ' 50 ש- 28-30 לפרוט').

מענה זה, ניתן בהמשך לעדותה כי שמעה מהמתלוננת שהנאשם "**הרים עליה סכין**", בחודש מרץ 2016 (עמ' 45 ש- 1, ש- 23 לפרוט'). האחות ק' עמדה על כך, שהאירוע היחיד בו היא זוכרת את המועד הוא האירוע עם הסכין, אשר התרחש בחודש מרץ (עמ' 51 ש- 6-9 לפרוט'). כמפורט לעיל, המקרה היחיד בו אחז הנאשם בנאשם כלפי המתלוננת, הוא האירוע המיוחס באישום השישי, לגביו לא הצליחה המתלוננת לנקוב במועד מדויק יותר או פחות (סעיפים 6-7 לעיל). כתב האישום מייחס לנאשם את ביצוע עבירה זו "מספר חודשים עובר ליום 13.3.16", ולא בחודש מרץ 2016, כפי שטענה האחות ק' .

התנהלות האחות ק' , בעת עימותה עם סתירות בעדותה, באה לידי ביטוי כשהעידה לגבי סימני חבלה על גופה של המתלוננת. תחילה, אישרה שלא הבחינה בשום סימני חבלה (עמ' 47 ש- 26-27 לפרוט'), כפי שהעידה אף המתלוננת (סעיף 12 לעיל); בהמשך, לאחר שעומתה עם העובדה שבעת עדותה במשטרה ציינה שהבחינה בסימני חבלה בגרונה של המתלוננת, סייגה את הדברים בכך שהשיבה כי "**יכול להיות שסיפרתי מתוך התרגשות**" (עמ' 48 ש- 7 לפרוט'); חזרה בה, טענה שראתה סימנים (עמ' 48 ש- 13-14 לפרוט'); ולבסוף, העידה ש"**היא בעצמה סיפרה לי. מה זה לא היו עליה סימנים?**" (עמ' 48 ש- 22-23 לפרוט'). מדברים אלה ניתן בהחלט להסיק, שהאחות ק' העידה בהתבסס על השערות, הערכות והסקת מסקנות מתוך דברים ששמעה, כאל דברים בהם הבחינה בעצמה.

האם א', העידה על שיחת הטלפון עם המתלוננת, ביום האירוע של האישום הראשון, בה אמרה לה המתלוננת, בעודה בוכה, שהנאשם תקף אותה (עמ' 53 ש- 26 לפרוט'), וכן שאיים עליה שיהרוג אותה ואת אמה (עמ' 54 ש- 5 לפרוט'). בהמשך, בחקירתה הנגדית, העידה שהמתלוננת אמרה שהנאשם "**הוציא עליה סכין והתחיל לאיים עליה**" (עמ' 55 ש- 20 לפרוט'). לא ברור מעדות זו, האם כל חלקי הדברים שנאמרו באותה שיחה התייחסו לאירועים שהתרחשו באותו יום, זאת למעט סוגית האלימות הפיזית, כפי שעולה מדברים אלה:

"ש. מה קרה בשבת שהיא מספרת לך את זה?"

ת. היא אמרה לי שהוא תקף אותה..."

(עמ' 53 ש- 25-26 לפרוט').

בהתאם לעדות המתלוננת, על אף עדות זו, לא יוחסה לנאשם אלימות פיזית של תקיפתה באירוע המפורט באישומים הראשון או השני.

15. הצטברות הקשיים המתעוררים בעדויות בנות משפחתה של המתלוננת וראיות המאשימה הנוספות שפורטו, מוסיפים ומכרסמים אף במהימנותה של המתלוננת וברושם הבעייתי שהותירה בבית המשפט. בוודאי שאין בראיות הנוספות שהוצגו, כדי למלא אחר החוסרים הראייתיים המשמעותיים שהותירה עדות המתלוננת. לא מצאתי בטיעוני המאשימה לגבי עדות הנאשם, משקל שיש בכוחו לפצות על התשתית הראייתית הרעועה אשר גיבשה פרשת התביעה.

לפיכך, אני מורה על זיכוי הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ז' סיוון תשע"ח, 21 מאי 2018, במעמד הצדדים.